

5/8/2022

You will never walk alone – לא תצעד לבד

כשאתה הולך בסערה
שא ראשך בגאון
ואל תפחד מהחושך

כי אחרי הסערה
יפציעו שמי זהב
ושירו המתוק של העפרוני

המשך לצעוד מול הרוח
המשך לצעוד בגשם
גם כשחלומותיך נפוצים לכל רוח

המשך לצעוד עוד ועוד
עם תקווה בלב
ולעולם לא תצעד לבד

https://www.youtube.com/watch?v=CP1_JQ1VPnw

דניאל,

16 שנים בלעדיך, ועוד שנה עברה.

גיא עושה חייל בהייטק, נגה סיימה בהצלחה תואר ראשון באוניברסיטה וכבר מצאה עבודה בתחום לימודיה. ורק אתה נשארת חייל בן 20.

זו האזכרה הראשונה, דניאל, ללא סבתא סטלה וסבא מנק שהלכו בשנה האחרונה לעולמם בזה אחר זו, וקבורים פה מעבר לגדר, לידך כמו שסבא רצה. היית הנכד הראשון במשפחה, הנסיך. כשנולדת, לאושרם לא היה גבול. ביחד איתנו גידלו אותך ולא חסכו ממך דבר. סבא היה אומר שהוא רוצה לראות את הנכדים נהנים מהירושה בעודו בחייו. אמר וקיים. הבדיחה בין הנכדים תמיד הייתה, שאם חסר לך כסף לפרויקט מסוים – אופניים, גיטרה, מחשב או נסיעה לחו"ל – כל שעליך לעשות הוא לספר לסבא שהתחלת לחסוך כסף למטרה זו, והמימון לא איחר להגיע.

התמונה על מסך הבית בטלפון שלי, זה שנים, מראה אותך ואת גיא, ונגה בינכם. אתה מחייך את החיוך המפורסם שלך, כי נגה לא רצתה להצטלם, וידך מתחת לסנטרה, מכוונת את פניה המחייכות למצלמה. התמונה צולמה על פסגת היונגפראו בשווייץ, בטיול האחרון שלנו לפני שהתגייסת. כשניגשתי לקופה לקנות כרטיסים לרכבת ההרים העולה להר, סבא התייצב לצדי והתעקש לשלם על הכרטיסים היקרים, למרות שלא עלה עימנו. לכתך, דניאל, היה מכה קשה עבורם. הם מצאו משמעות בהנצחתך באמצעות שני הפרויקטים המדהימים שיזמו: יום דניאל בטכניון לכיתות ו' בביה"ס היסודי שלך ברמות יצחק, הנערך מדי שנה בסמוך ליום הולדתך, ופרס שנתי בטכניון לחוקר מצטיין בבירפואה, שהפך יוקרתי מעין כמוהו.

השיר "You will never walk alone" נכתב ב-1945 ע"י רוג'רס והמרסטין למחזמר קרוסל, והתפרסם לאחר שפרנק סינטרה וג'ודי גרלנד ביצעו אותו. הוא הפך פופולרי לאחר מלחמת העולם השנייה כאשר משפחות שכולות רבות מצאו בו נחמה. אוהדי ליברפול הפכו אותו להמנון הקבוצה ובעת מגפת הקורונה בבריטניה הוא כיכב בפלייליסטים של הסגר.

כששמעתי לראשונה את השיר בביצועו של אנדראה בוצילי אחזה בי התרגשות, הבנתי מה מצאו בו אלה שאיבדו את יקיריהם במלחמה, ומייד חשבתי עליך. לאחר לכתך, דניאל, חבריך לפלוגה נתנו לי מחזיק מפתחות עם העץ של גולני, ועליו נכתב: "לעולם לא תצעד לבד". אולי רצו לומר שילוו אותנו לעד, ואולי רצו לומר שאיתם, דניאל, מעולם לא צעדת לבד, גם לא בלילה הנורא ההוא. מחזיק המפתחות נשבר, וכשראו זאת נתנו לי אחר, וגם הוא נשבר. אולי הייתה זו נקודת חולשה בגזע העץ המפואר, ואולי דבר מה סימלי ומסתורי יותר. אבל מחזיק המפתחות השבור, עם צמרת חסרת גזע ועליו הכתובת "לעולם לא תצעד לבד" נותר על צרור המפתחות שלי עד עצם היום הזה.

ביום הזיכרון האחרון פרסם אדיר מילר פוסט בדף הפייסבוק שלו ובו סיפר איך פגש לראשונה את "היי סירי", הסיפור שכתבתי לך, מה הוא עשה לו, ואיך נולד הסרט הקצר "דניאל" בבימויו של נוני גפן המבוסס על הסיפור. לפוסט צורף קישור לסרטון המופלא בכיכובו. הפוסט שותף בסטטוסים מצייצים ובאינסטגרם והפך ויראלי בקצב מסחרר. הסרט זכה ללמעלה ממיליון צפיות, אלפי שיתופים ועשרות אלפי תגובות. אנשים רצו לחבק את ילדיהם, דיברו על חשיבותם של הרגעים הקטנים בחיים עם המשפחה והילדים, ועל טעויות הוריות. רבים תייגו את יקיריהם והפצירו בהם לראות את הסרט. כהרף עין, דניאל, נכנסת כמעט לכל בית ולב בישראל.

אחד ממטופלי, איש חרדי, סיפר לי שהתרגש ונפעם כשאשתו הראתה לו את הסרט. הוא הוסיף וטען שטעות בידי ולדעתו דווקא כן פגשת את משה רבנו, מאחר שנפלת על קידוש השם. להוכחת טענתו ציטט לי פסוק מהגמרא: "הרוגי מלכות אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן, הוכחה שמיקומך במתחם ה-VIP שבגן עדן. לא התווכחתי איתו.

לאחר פרסום הסרט קיבלתי במסנג'ר הודעה מאביחי.

היי אבינעם,

קוראים לי אביחי פומברג אבל כולם קוראים לי גוליבר. כל השנים האלו רציתי ליצור קשר אבל לא ידעתי איך לפנות ומה לומר. התגייסתי ביחד עם דניאל בנובמבר 2004 לגדוד ושירתנו ביחד, עשינו ביחד קורס נגביסטים בטירונות כל אחד במחלקה שלו. אי אפשר היה לשכוח את דניאל, כמה אהב את הנגב וכמה היה מקצוען בו, איך קילל אותנו על כל הקושי אבל לא ויתר אף פעם. כשסיימנו מסלול דניאל הלך למסייעת ואותי הוציאו לקורס חובשים. אחרי הקורס שובצתי כחוג"ד בגדוד 13.

ביום התקרית הייתי אחראי מתוקף תפקידי כחוג"ד על נושא טיפול ופינוי הפצועים מעומק לבנון לגבול והעברתם לשטח ישראל. הוקפצנו לגבול לאחר האירוע עם הטנקים והנגמשים. בין הפצועים וההרוגים בהם טיפלתי היו דוקטור איגור ודניאל. תוך כדי החילוץ והטיפול הראש שלי לא נתן לי לעכל שמי שאני מטפל בהם אלו דניאל ואיגור.

רק אחרי שהעברנו את האלונקות שלהם וסיימנו את תהליך הזיהוי ביחד עם הרבנות, ורכב הרבנות נסע, התיישבתי על הריצפה, הדלקתי סיגריה ורק אז עיכלתי שמי שהיה מולי זה החבר שלי, בן המחזור שלי, אח לנגב, דניאל.

התמונות שרצות לי בראש מליל התקרית, הרעשים והריחות לא יוצאים לי מהראש עד היום, מלווים אותי לאורך כל החיים וצצים מחדש חזק יותר ביום הזיכרון. רציתי כל כך לעלות לקבר של דניאל ואיגור אבל תמיד משהו עצר אותי. אני יודע שאין מילים שיוכלו לנחם אתכם ביום הקשה הזה ובכלל באבל הכבד שנפל עליכם ביום בהיר. דניאל היה ילד מיוחד, לוחם בדם, חבר לצוות שכל לוחם היה רוצה לצידו, חותר למגע על מנת להגן על המדינה. מהשמיים תנוחמו ושלא תדעו עוד צער. תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים.

דניאל, לא הרכנו ראש מול הסערה והמשכנו לצעוד בגשם וגם ברוח. לך ולנו שמי זהב לא הפציעו ואת שיר העפרוני לא שמענו. אך לא צעדנו לבד. איתנו הלכו תמיד החברים והמשפחה. והצורך להמשיך ולצעוד קדימה עודנו קיים, ואיתו גם התקווה. דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.

